La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!
Proletari din toate țările, uniți-vă!

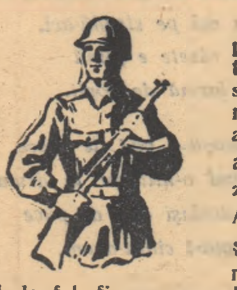
Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 79 (431) sîmbătă 1 oct. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Armata patriei noastre

Cîteodată, dimineața, cînd te pregătești să pleci la școală, trec pe strada ta militarii. Trec spre cîmpul de instrucție. Și te repezi bucuros la geam, să le admiri pasul cadențat și să le asculți cîntecul care sună, în zorii zilei, puternic și limpede. Alături de tine privește tatăl tău și îi citești în ochi mîndria și respectul...

Și, la fel, fiecare om al muncii se mîndrește cu militarii armatei noastre populare, le dă aceeași prețuire înaltă. Arm[...] R.P.R. a fost făurită cu dragoste și grijă de către Partidul Muncitoresc Romîn, după pilda glorioasei Armate Sovietice. Infanteriști sau aviatori, tanchiști sau grăniceri, artileriști sau marinari, toți militarii Forțelor noastre Armate sînt fii devotați ai poporului, oameni ai muncii de la orașe și sate, care-și iubesc fierbinte patria. De aceea, armata țării noastre e un scut credincios și puternic al cuceririlor poporului, străjuitoare neclintită a păcii, independenței și suveranității patriei. Așa cum în fabrici sau pe ogor oamenii muncii trudesc din plin pentru a da poporului mai multe produse, mai multă pîine, militarii armatei noastre nu-și precupețesc forțele pentru a-și însuși cu temei cunoștințele militare. Ei își sporesc neîncetat curajul, dîrzenia, vigilența și disciplina, calități minunate pe care și le-au pus în slujba poporului muncitor. In rîndurile armatei noastre, militarii își sporesc neîncetat cunoștințele, își călesc trupurile, învață să iubească cu ardoare patria și poporul nostru.

Mîndri de misiunea lor ,credincioși jurămîntului depus, de a nu-și precupeți nicicînd sîngele, pentru apărarea și liniștea căminelor și a vieții copiilor patriei, militarii noștri păstrează cu mîndrie tradițiile glorioase de luptă ale înaintașilor. Eroismul dorobanților care, la 1877, alături de armatele ruse, au cucerit prin jertfa lor independența romîniei, luptele pandurilor din Divizia Tudor Vladimirescu, care au contribuit vitejește la înfrîngerea fascismului, le sînt pilde vii și însuflețitoare. Pildă vie le sînt și ostașii sovietici, din măestria și experiența cărora învață necontenit și de care îi leagă o prietenie vie, o puternică frăție de arme, închegată în luptele împotriva cotropitorilor hitleriști.

Armată a poporului, făurită și educată de partidul clasei muncitoare în spiritul dragostei de patrie și de popor, al frăției cu oamenii muncii de pretutindeni, armata noastră se bucură de prețuirea caldă a poporului muncitor. De aceea, în fiecare an la 2 octombrie, de Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. poporul muncitor îi salută cu dragoste pe neînfricații noștri militari.

Cravata roșie

Schimb

De-aș avea colan de nestemate
Ori mărgăritare în șirag
Tot tu ai avea întîietate,
Tot pe tine te-aș purta cu drag.

In mătasea ta ca-ntr-o grădină
Rîd bujori cu lujerul de foc,
Ai făcut pruncia mea senină
Insoțindu-mă la muncă și la joc.

Cît de multe amintiri ne leagă...
Ne-au scăldat aceleași repezi ploi,
Tabăra ne-a fost la fel de dragă,
Și mai știi... cînd am luat un doi,

Singur mă-ntrebam de te mai merit,
De te port, cravata mea, pe drept.
Adormeam cu tine pe-nțunerîc
Să mai simt mătasea ta pe piept.

M-ai iertat că ți-am adus rușine
Și să te păstrez m-ai ajutat,
De atunci, sclipirea de rubine,
Eu, cravată, nu ți-am mai pătat
Și acum te port ultima oară.
Mă despart de tine, dar nu-s trist
Ci sînt vesel că în astă seară
Voi avea carnet de utemist.

Mulțumesc iubita mea cravată,
Că m-ai ajutat atîta timp.
Nu sînt trist. Acum, întîia dată
Dar pe-un lucru mult de preț, te schimb.

George RIUREANU

Clipa cea mai dragă din zi

O zi de neuitat

Cînd Tudor a primit cravata roșie, a fost o zi de neuitat. In ziua aceea, cînd s-a adunat întreg detașamentul, i s-a părut că deși era de trei ani în școală — de-abia acum își cunoaște colegii. Cît erau de buni, de prietenoși, de uniți... Toți roiau în jurul lui, îl întrebau de una, de alta.

Tudor nici nu mai știe cum s-au întîmplat toate: începutul adunării, primirea cravatei, strîngerile de mînă, alinierea în rîndurile pionierilor. Știe doar că s-a pomenit părîndu-i rău că nu cunoaște cuvintele marșului pionieresc pe care-l cîntau cu toții în cinstea lui și a celorlalți noi pionieri.

Cînd a plecat, Tudor, cu riscul de-a căpăta guturai, nici nu și-a închis gulerul hainei, de teamă că-și va ascunde cravata.

Țanțoș și emoționat, a intrat în casă strîngînd florile la piept. Aici, altă surpriză; toată familia era strînsă în păr; bunicul, bunica, mătușa, unchiul, tata, mama și fratele venit din armată. Toți, în haine de sărbătoare. Curios lucru, lui Tudor i s-a părut că abia azi își cunoaște cum se cuvine familia. Iată-i cum îl privesc mîndri, cum îi ating grijulii cravata...

— S-o porți sănătos și să n-o faci de rîs! glăsuiește bunicul.

— Ești destul de mare ca să-ți dai seama cîtă cinste ți s-a făcut, spune tatăl cu seriozitate.

— Și să nu-ți iei nasul la purtare! rîde cu prietenie fratele cel mare.

...Deși făceau toți pe sfătoșii, Tudor și-a dat seama că erau emoționați.

Cum, și pentru ei e azi sărbătoare? Doar sînt departe de vîrsta pionieriei. Și totuși iată cît sînt de fericiți! Desigur, sînt fericiți că mezinul familiei e demn să poarte cravata roșie. Asta-nseamnă că a fi pionier e un lucru foarte important. Și mai înseamnă că, pentru nimic în lume, Tudor nu trebuie să-și păteze vreodată cravata, fiindcă astfel ar păta amintirea acestei neuitate zile, plină de farmec și încredere: încrederea colegilor și a familiei într-însul — și încrederea lui în viitor.

Al. Ovidiu ZOTTA

Parcul nostru-i gata

In cinstea alegerilor pentru activele pionierești, detașamentul nostru și-a propus să amenajeze și parcul din curtea școlii. Intr-una din zilele trecute ne-am luat greble și casmale și am pornit la treabă. Fiecare avea ceva de făcut. Unele au strîns uscăturile, altele au nivelat straturile, iar eu și Doina Cîndea am smuls buruienile. In cîteva ore, parcul nostru strălucea de curățenie, iar acum așteaptă sărbătorește alegerile din detașamentul nostru.

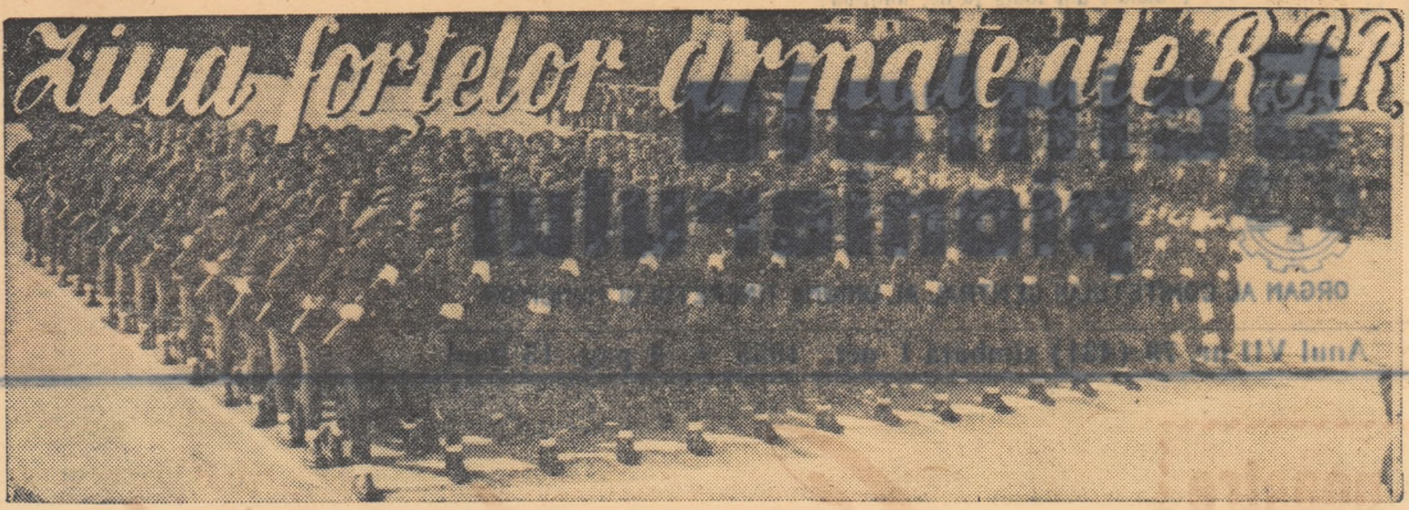
Petronela TANEF
Școala de 7 ani, mixtă, nr. 1. Alba Iulia

Președintele grupei a III-a

De la început, noi ne-am sfătuit să-l alegem președinte pe Niculescu Ion. E un băiat așa cum ne place nouă. Destoinic, vesel, și bun la învățătură. In felul acesta, viața în grupa noastră n-o să mai fie plicticoasă ca anul trecut.

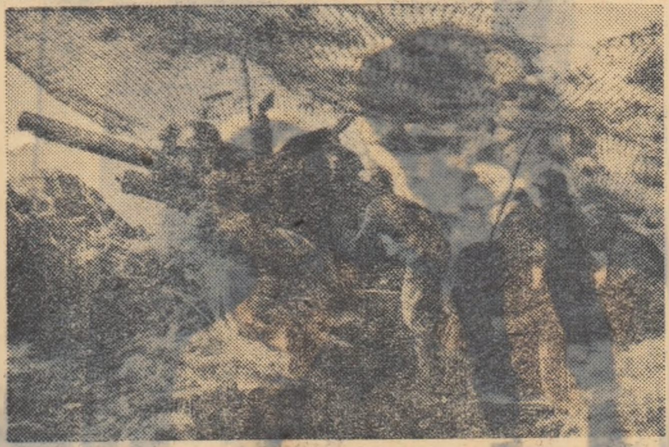
Zis și făcut. In ziua alegerilor, camera pionierilor ne-a așteptat împodobită de sărbătoare. A început adunarea. După ce vechiul președinte a citit darea de seamă am făcut propuneri pentru noul președinte. Cu toții l-am ales pe Niculescu.

Pionierii grupei a III-a
Școala de 7 ani, de băieți, nr. 6
Constanța

CAPORALUL BUTURUGĂ

Era un ostaş ca mulţi alţii. Nimeni nu vorbea despre vreo ispravă grozavă de-a lui, dar nici nu-ţi spunea nimic rău despre el. Nici ca înfăţişare nu se deosebea cu nimic de ceilalţi.

Foc! Proiectilul a plecat şi-şi va atinge cu precizie ţinta... La exerciţii, iscusiţii noştri artilerişti îşi desăvîrşesc necontenit măestria mînuirii tunului.

Numai cîteodată, în repaos, unii mai sporovăiau, aşa, în glumă:

— Măi, să ştii că Buturugă ăsta tace, da' le face!

— Şi să ştii că are o putere de urs!

— Păi vorba ceea: „buturuga mică răstoarnă carul mare!"

Dar, pînă să fumezi o ţigară, vremea zboară şi repaosul se sfîrşeşte. Se dă ordin pentru schimbarea poziţiei. Grupa sergentului Gh. Mihalache începe pregătirea tunului pentru marş.

Soldatul fruntaş Buturugă Ion trece la ochiul de împerechere. Aici trebuie să fii cu băgare de seamă şi, ca un cîrmaci iscusit, să conduci cu grijă tunul pînă la maşina care aşteaptă mai jos, pe pantă, pentru a-l remorca.

— Heei-rup! Inaintee, marş! Şi servanţii se îndreaptă cu tunul spre maşină.

— Staţi! Opriţi! se aude glasul sergentului Mihalache. Tunul însă o luase la vale, singur. Servanţii încercaseră să-l oprească. Zadarnic. Viteza de coborîre creştea din ce în ce. Tunul se îndrepta direct spre maşină. Încă puţin şi... dar Buturugă, cu o smucitură fulgerătoare, îi schimbă direcţia şi înlătură primejdia ciocnirii. Tunul însă îşi continuă drumul la vale, mai repede, tot mai repede... Ceilalţi servanţi au rămas în urmă, strigind:

— Fugi, Buturugă!

— Păzea!

— Cazi în rîpă!

Dar Buturugă nu mai aude nimic. Un singur gînd a pus stăpînire pe el: Dacă va împinge la pămînt ochiul de împerechere şi se va culca pe el, va putea să micşoreze viteza şi să împiedice căderea tunului în rîpa de la piciorul pantei.

Cît ai clipi îşi împlineşte gîndul. Deodată simte o durere sfîşietoare. Tunul a prins sub el ţeava armei, iar cureaua ei, răsucindu-se, îl strînge ca un brîu puternic. Simte cum puterile îi slăbesc, îl părăsesc. Dar, cu o ultimă sforţare, scrîşnind din dinţi, îşi înfrînge durerea, se încordează şi mai mult. Picioarele se proptesc în pămînt, mîinile se încleştează... O clipă, două... Tunul s-a oprit. Tunul a fost salvat.

★

Un ostaş ca mulţi alţii. Nici ca înfăţişare nu se deosebeşte cu nimic de ceilalţi. Numai că, de-atunci, toţi vorbesc cu dragoste şi respect, de fapta lui eroică. Pe umerii voinici ai soldatului fruntaş Buturugă a mai apărut o tresă aurie, ca holdele din satul lui natal, iar pe scrisorile către cei dragi scrie apăsat: expediază caporalul Buturugă Ion.

Lt. major
Mihai ANDONIE

Curaj ostăşesc

Clopotul de alarmă al pompierilor sună prelung.

— Foc!

Sosiră pompierii şi armata. Autoscările mecanice fură îndată ridicate spre acoperişul cuprins de flăcări.

Pe cînd urca scara, soldatul fruntaş Rusu Gheorghe întrezări un chip la o fereastră din care fumul ieşea în valuri. Luă repede o frînghie, coborî pe ea pînă-n dreptul ferestrei. Intră şi scoase cu greu de acolo două femei.

Pentru fapta sa plină de curaj, soldatul fruntaş Rusu Gheorghe a fost evidenţiat pe unitate şi recompensat de comandant.

UN CÎNTEC DE PACE

E-un cîntec despre pace
Pe strada mea, în zori.
...Ce aripi m... desface!
L-aud de multe ori.

Cîntîndu-l iar, pe seară,
Se-ntorc ostaşii-n rînd.
...De dragostea de ţară
Ades l-aud cîntînd.

Mai trece şi-o maşină,
La noi pe stradă-aci.
De râsete e plină
Şi larmă de copii.

Ostaşii-o văd, le place
Când o-ntîlnesc în drum
Şi-acelaşi cînt de pace
Copiii-l cîntă-acum.

Cu ochii vii, ostaşii
Se uită-n urm...:
— Nu vor lăsa vrăjmaşii...
Goni-vor norii grei...

...Maşina trece plină
De glasuri mici, sglobii...
Şi scrie pe maşină:
— „Atenţie! Copii"...

Cicerone TEODORESCU

Cantemiriştii, comandanţii de mîine ai Armatei noastre Populare, se pregătesc temeinic spre a deveni oameni cu mintea ageră şi trupul oţelit. Iată-i după o zi de muncă, la marginea pădurii, învăţînd un cîntec nou.

„Şcoala mea"

Desen de Ştefan ROMAN
cl. a V-a
Şc. de 7 ani Sebeşul de Jos-Sibiu

Picătura - ţesătoare

La expoziţia „10 ani de la instaurarea regimului democrat-popular în Cehoslovacia" din Praga se află, printre altele, un ciudat război de ţesut: războiul automat fără suveică. Meşterul Miloslav Riga pune în funcţie războiul. Ca şi la cel cu suveică, firele de urzeală se ridică şi coboară alternativ, unul în sus altul în jos. In spaţiul format (rost) trece cu mare viteză, pornită dintr-un mic orificiu numit ajutaj, o picătură de apă care duce cu sine firul de bătătură. Abia reuşesc iţele să schimbe firele urzelii că din ajutaj a şi pornit o nouă picătură. Treaba asta se petrece foarte iute. Intr-un singur minut pompa aruncă 400 de picături de apă; 400 fire de bătătură trec prin rost într-un singur minut. De două ori mai repede ca la războiul de ţesut cu suveică!

Constructorul acestui ingenios război, Vladimir Svatli, lucrează acum la perfecţionarea invenţiei sale.

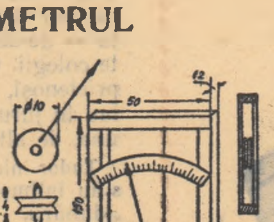
RĂSPUNDEM CITITORILOR

Pentru staţia „tinerilor meteorologi"

Membrii grupei „Tinerii meteorologi" din Şcoala medie de 10 ani nr. 1 din Năsăud, regiunea Cluj, ne roagă să publicăm indicaţii pentru construirea unui higrometru, a unui barometru, a unei giruete şi a unui heliograf. Publicăm în acest număr numai construcţia higrometrului şi a barometrului, iar în alt număr vom publica celelalte construcţii.

HIGROMETRUL

Cel mai simplu tip de higrometru, este higrometrul cu fir de păr. Pe postamentul de lemn de 8 mm. grosime, se fixează cadrul, format din beţişoare de dimensiunile arătate în figură. Pe cadru se prinde scara gradată a higrometrului, confecţionată din tablă sau carton. Piesa sensibilă este un fir de păr blond. Firul de păr, înainte de a fi prins de aparat, trebuie bine spălat cu alcool, pentru ca grăsimea de pe el să se dizolve. Firul se fixează astfel: la partea de sus se prinde cu ajutorul unui mic cep de lemn, iar la partea de jos se înfăşoară o dată sau de două ori pe şanţul scripetelui indicat în figură. Pentru ca firul să rămînă în permanenţă întins pe scripete, se agaţă o mică greutate de maximum 1 gram. Scripetele trebuie confecţionat cu atenţie. Pe axul lui se fixează un ac indicator, fie din tablă de aluminiu, fie din lemn foarte subţire.

Gradarea scării higrometrului se face astfel: se introduce higrometrul într-un borcan care are la fund var nestins. Borcanul se astupă bine. Higrometrul se ţine în acest mediu timp de 2-3 ore. Locul unde se opreşte vîrful acului pe scară se notează cu 0%. Se introduce apoi higrometrul într-un borcan pe pereţii căruia se găseşte ... cîrpă ... Borcanul se acoperă şi el cu o cîrp... udă, bin... întinsă. Locul unde se opreşte acul (după ce a fost ţinut în interior 4—5 ore) se notează cu 100%. Intervalul 0% + 100% se împarte apoi în părţi egale, din 10 în 10 diviziuni.

BAROMETRUL

Barometrul cu mercur este un instrument simplu al cărui principiu de funcţionare se bazează pe experienţa lui Toricelli. El se compune dintr-un tub de sticlă închis la unul din capete şi deschis la celălalt, un vas cu mercur şi postamentul p... care este fixat. Tubul de sticlă se umple cu mercur şi se introduce cu capătul liber în mercur. Mercurul din tub va coborî la înălţimea care reprezintă presiunea normală (760 mm. la nivelul mării sau 760-x, în care x este dat de înălţimea locului de unde se măsoară presiunea împărţit la 10). Dacă înălţimea locului este de 400 m. atunci se scad, din 760 mm., 40 mm. Presiunea atmosferică în punctul în care se măsoară va fi de 720 mm.

Vasul cu mercur se face din tablă, iar peretele exterior poate fi din lemn. Tubul de sticlă şi vasul cu mercur ... fixează pe o placă de lemn cu ajutorul unor bucăţele de tablă, ca în figură. Pe placă, în dreptul tubului, se însemnă gradaţiuni, în sus pînă la 790 mm., iar în jos pînă la 500 mm.

Profesorul meu

Geza şi Dragoş sînt prieteni buni şi totuşi nu s-au întîlnit niciodată. Nu e ciudat de loc... Geza Szurkoş e elev la Şcoala de 7 ani nr. 2 maghiară, din Tîrgu-Mureş, iar Dragoş Georgescu învaţă la Şcoala de 7 ani Nr. 11 din Bucureşti. Cum s-au cunoscut dar? E o poveste mai lungă...

Şcoala lui Geza e fruntaşă pe ţară la stringerea de fier vechi (16 tone!), iar Geza a strîns el singur 800 de kilograme. Ca să povesteşti toate peripeţiile prin care a trecut adunînd atîta fier, ar trebui să scrii un roman de aventuri. Cîte „recunoaşteri", cîte „hei-rup"-uri, cîte juliturl, pînă ce mormanul de fierărie a ajuns pe cîntar. Şi-apoi să-l înduplecl pe tata, care e şofer, să facă un drum cu camionul pînă la locul unde se predă fierul... Insfîrşit, astea se uită repede. Important e că acum din fierul vechi s-au făcut maşini noi, că în Camera pionierilor cîntă de zor aparatul de radio (premiu cîştigat de şcoală) şi că acasă la Geza, pe perete, într-o ramă, poţi vedea o diplomă de onoare, pe care e scris cu litere deosebit de frumoase numele lui.

Ei, şi odată ce Geza al nostru a devenit fruntaş, au început să vină la el ziarişti, ba chiar şi reporteri de la radio. Ca la orice fruntaş. Intr-o dimineaţă, vocea lui Geza a pornit să colinde, pe calea undelor, ţara. Şi a intrat şi în camera lui Dragoş, iar el i-a trimis o scrisoare noului prieten din Tîrgu-Mureş.

Aşa s-au cunoscut, fără să se vadă. Şi s-au împrietenit atît de bine că în vara trecută Dragoş a fost invitat să-şi petreacă vacanţa la Geza.

Dragoş l-a rugat pe Geza să-i scrie despre profesori. Geza nu i-a răspuns încă, dar mi-a spus că-i va povesti despre profesorul lui cel mai drag, lucru care, după cum veţi vedea, mi-a prins şi mie foarte bine. Iată ce-i va scrie lui Dragoş:

...Nu mă mir că m-ai întrebat de profesori. Ei sînt prietenii noştri cei mai buni. Tata mi-a povestit odată despre meşterul care l-a învăţat să conducă un automobil. Profesorii noştri ne învaţă şi ei cum să mergem pe drumul vieţii.

Acum vreau să-ţi povestesc despre profesorul nostru cel mai drag, tovarăşul Jenikovski Laszlo. Ne învaţă limba romînă. Lui se cade să-i mulţumesc că ştiu să scriu şi să citesc romîneşte, şi că pot astfel să-mi cunosc mai bine patria şi prietenii romîni. Dacă ai veni la o oră şi l-ai vedea, la început ai crede că-i un profesor cam rău. E înalt, foarte serios, are şi ochelari şi zîmbeşte foarte rar. Aproape că ţi-i şi teamă de el. Dar cînd începe să-ţi vorbească, gata! s-a dus teama. Să-l auzi vorbind despre Creangă, ori recitînd o poezie de Coşbuc. Ştii, limba maghiară am învăţat-o de la mama, de asta îi zic limba maternă, iar limba romînă am învăţat-o de la tovarăşul Laszlo.

> *Preţuieşte, dumneata, iubeşte pe învăţătorul tău. Preţuieşte-i severitatea - el este sever pentrucă îţi doreşte binele. Preţuieşte-i cuvîntul - el te învaţă la bine. Învăţătorul tău te ajută să devii un astfel de om, aşa cum vrea să te vadă Patria. Vor trece mulţi ani. Se vor şterge din amintire multe evenimente, se vor uita multe oameni. Însă întotdeauna îţi vei aminti de învăţătorul tău - el ţi-a purtat primul pas în viaţă*
>
> *Din „Pionierscaia Pravda"*

Cînd am aflat că ne va fi şi diriginte, ne-am zis: profesor bun este, dar cum o să fie ca diriginte?...

La prima oră de dirigenţie, ne-a povestit despre copiii dînsului, care i-au făcut o surpriză plăcută: ştiind că-i plac florile, i-au umplut casa cu flori. Se-nţelege, săptămîna următoare şi în clasa noastră erau multe flori. Apoi fetele au pus perdeluţe la geamuri şi au schimbat înfăţişarea clasei.

„Da! ne-a spus tovarăşul profesor, acum mă simt şi aici ca acasă şi cred că şi voi..."

Intr-o zi, aveam o serbare. Cînd s-a terminat programul artistic, ne-am zis: acum ar fi frumos să dansăm. Dar de unde muzică? Şi, ca un răspuns, a răsunat deodată un vals vesel dintr-o armonică. Cine cîntă? Ai ghicit: tovarăşul profesor. La sfîrşit, ne-a întrebat: dar de ce nu i-aţi invitat şi pe prietenii voştri de la şcoala romînă?

Peste o săptămînă am organizat o întîlnire prietenească cu şcolarii romîni.

Nu ştiu cît stă acasă tovarăşul Laszlo, dar cu noi e toată ziua. Excursie fără dînsul nici că s-ar putea. Să vezi ce marşuri ştie să cînte!

La o oră ne-a vorbit despre cîte se pot face din fier vechi. Am răsfoit noi cărţile, dar n-am găsit nici o lecţie cu subiectul ăsta. Insă am învăţat-o bine, strîngînd tone de fier vechi; iar răsplata n-a fost un 5, ci aparatul de radio şi diplomele de onoare.

Ne iubeşte ca pe copiii săi. Am auzit odată fără să vreau cum i-a spus unui tovarăş, vorbind despre noi: vezi, sînt copii, zburdalnici ca toţi copiii, dar eu zău mi-aş încredinţa viaţa pe mîna lor. De asta şi noi spunem că avem părinţi şi acasă şi la şcoală...

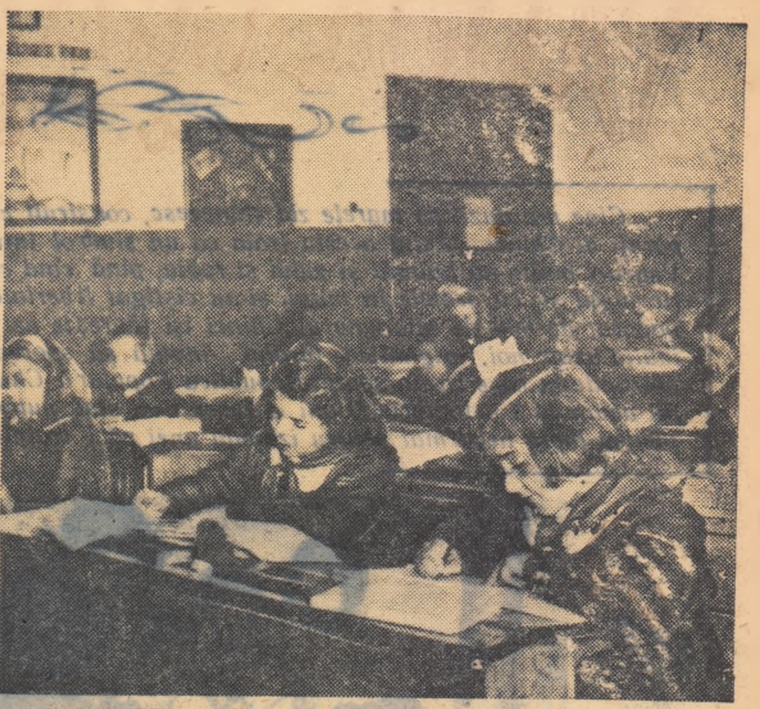
Cred că scrisoarea lui Geza despre profesorul lui drag va fi foarte lungă. Din păcate, în gazetă nu încap scrisori prea lungi.

Mă veţi întreba de ce mi-a prins bine scrisoarea lui Geza. Pentru că voiam tocmai să vă vorbesc despre respectul faţă de profesori.

Dar, după scrisoarea lui Geza mi-am schimbat gîndul. Trebuie să vă mai spun: iubiţi şi respectaţi pe profesorii voştri? E tot atît de inutil ca şi cum v-aş spune că trebuie să vă iubiţi părinţii.

Şerban VOICU

LA LECŢIE

Sunetul clopoţelului s-a stins demult pe coridor.
In clasă a intrat tovarăşa profesoară şi lecţia a început. Ora de clasă nu are decît 45 de minute, dar cîte lucruri minunate afli în acest scurt timp...
Şi cu fiecare lecţie creşte tot mai mult nivelul cunoştinţelor tale.

Început de drum

Căpraru Vasilica este preşedinta grupei a II-a din clasa a VII-a B, a Şcolii medii de 10 ani din Odobeşti. In adunarea de alegeri s-au discutat şi s-au hotărît multe în legătură cu viaţa grupei. S-a scris chiar într-un caiet să nu se uite.

— In grupa noastră să nu ia nimeni nici-o notă proastă şi nici să lipsească cineva nemotivat de la şcoala, scria printre altele.

Iată că într-o zi Cocîi Constantin a lipsit de la şcoală, a lipsit cîteva zile la rînd. Şi pentru că stă într-un sat, departe de şcoală, şi nici unul dintre colegi nu locuieşte prin apropierea lui, nu s-a cunoscut motivul absenţelor lui Cocîi.

— O fi bolnav, mai ştii, se frămîntau tovarăşii din grupa lui.

— Dacă nici mîine nu vine, atunci mergem la el acasă.

Dar a doua zi Cocîi a venit.

Cînd a intrat în clasă, toată grupa a făcut cerc în jurul lui.

— Ce-i cu tine, ai fost cumva bolnav? De ce n-ai venit? Cocîi tăcea. Inţelegea că tovarăşii lui sînt supăraţi. Se hotărî să le povestească.

Astfel aflară pionierii că el e singurul copil la părinţi iar părinţii lui sînt bătrîni, aşa că trebuie să le dea el o mînă de ajutor, şi la strînsul fasolei de pe cîmp, şi la culesul strugurilor. Recolta trebuie adunată cît mai e timpul bun.

După ce ascultă liniştită păsurile lui Cocîi, Căpraru Vasilica le spuse celorlalţi:

— Trebuie să ne gîndim împreună ce să facem, cum să-l ajutăm pe Cocîi. Dar mai întîi haideţi să-i explicăm lecţia nouă de la matematică.

Cofer Melania îl luă la tablă şi-i arătă simplificarea fracţiilor algebrice. Ce întîmplare! La ora de matematică, Cocîi a fost ascultat... Şi a ştiut lecţia...

La sfîrşitul orelor, grupa s-a adunat din nou. Soluţia a fost repede găsită: fiecare din grupă îl va ajuta pe Cocîi pe rînd, la strînsul fasolei şi la culesul strugurilor. Aşa îi va rămîne destul timp pentru lecţii şi nu va mai fi nevoie să lipsească de la şcoală.

Aceasta este pe scurt povestea primei fapte a grupei din care face parte Cocîi... Şi trebuie să recunoaşteţi că grupa a pornit-o bine la drum.

Elvira POPAZU

Sandu Alexandru

IA SEAMA!

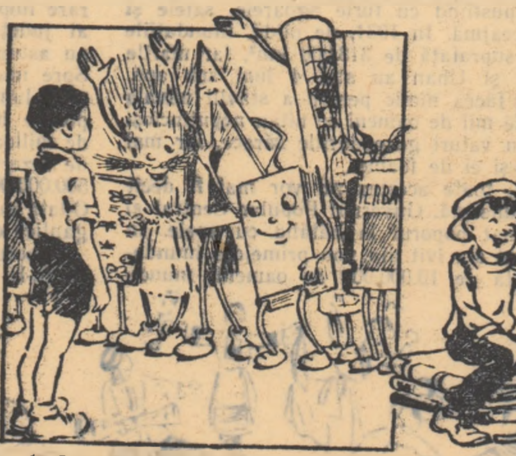
Ai scrijelat o bancă cu briceagul —
Era lucioasă de mai mare dragul
Şi-acuma poartă-o sbîrcitură care
Ii face chipul trist ca o mustrare.

Ea, banca, n-are glas să te înfrunte,
Ea, banca, n-are frunte să se-ncrunte...
Dar este undeva, într-o pădure,
Un om ce taie brazii cu-o secure —

Dar este-ntr-o uzină, undeva,
Un om ce pune lemnul sub rindea —
Şi-ntr-un atelier e-un om ce ştie
Să mînuie culori cu dibăcie...

Vezi, dacă banca n-are glas şi frunte,
Aceştia pot prea bine să se-ncrunte!

PE CINE ALEGEM...

1. Iată cine sprijină, mai întîi de toate, propunerea ca Radu să fie ales preşedinte!

2. ...Şi Lenevică se gîndeşte pe cine să aleagă... Bun ar fi pentru el un asemenea preşedinte... Cum e sacul — şi peticul!

3. Preşedintele trebue să fie un elev studios... Asta fără discuţie. Dar nu trebue să uite nici sportul.

PATRIA CELOR 600.000.000

Cine n-a auzit de marele zid chinezesc, construit cu milenii în urmă de lacomii și cruzii împărați ai Chinei... Zidul acesta trăia ca un simbol întunecat al robiei marelui popor chinez. Veacuri multe au dăinuit și zidul și robia, pînă cînd cei mulți și asupriți și-au scuturat cu semeție jugul și, cu armele în mîini, și-au cîștigat libertatea. Stăpîn pe soarta sa, pe bogățiile țării, poporul de 600 de milioane al Chinei își făurește azi o viață fericită. Pe pămîntul chinez se inalță uzine noi, gigantice, țăranii învață să sporească însutit rodul gliei, iar lumina cărții pătrunde în case ca un soare. Republica Populară Chineză, de la proclamarea căreia s-au împlinit acum la 1 octombrie, 6 ani, a devenit un stat puternic și liber, care, alături de Uniunea Sovietică luptă necurmat pentru izbînda unei păci trainice în lume.

HAOGAN

Liui-Van-pin lucrează la mina nr. 3 din Haogan. Brigada lui e fruntașă în muncă, iar minei la care lucrează i s-a acordat titlul de „Cea mai bună mină din China de Nord-Est". După terminarea lucrului, Liui-Van-pin se duce în locuința lui nouă și ascultă la radio, ori se duce la bibliotecă să citească, ori la teatru. E viața obișnuită de acum a unui miner chinez. Dar dacă ai să stai de vorbă cu vreun miner bătrîn, are să-ți povestească și despre o altă viață, apusă pentru totdeauna, o viață a cărei istorie crîncenă e scrisă pe chipul lui brăzdat.

...Minele de cărbuni din Haogan au început să funcționeze prin 1918. Din pricina condițiilor neomenești de muncă, nimeni nu voia să se angajeze la mină. Dar ocupanții japonezi îi sileau cu baionetele pe oameni să coboare sub pămînt. Plata? Cîteva turte din făină de gaolean, cu tărîțe. Uneltele erau primitive, protecția muncii nu exista. Accidentele erau un lucru obișnuit. Și azi femeile din Haogan jelesc pe cei 83 de mineri omorîți în 1944 de o singură explozie a gazelor. Mina le era minerilor și leagăn și casă și mormînt, fiindcă japonezii tot în mină aruncau trupurile celor uciși.

Dar într-o zi soarele libertății a pătruns și în Haogan, odată cu armata populară...

Azi, Haogan e un orășel frumos și înflorit ca o grădină, cu școli, cu cinematografe, cu librării, magazine universale, case de cultură și de odihnă, creșe, parcuri... Cocioabele vechi și triste de odinioară nu mai sînt. In locul lor administrația minelor a clădit peste o sută de cămine noi pentru muncitori, iar acum se construiesc alte cîteva blocuri, cu o suprafață totală de 16.000 m.p. Minerii coboară acum cu bucurie în adîncuri. Ii așteaptă acolo mașini minunate, trimise de prietenii sovietici, mașini cari îi ajută să dea patriei lor tot mai multe tone din cărbunele prețios.

...Iar seara, cînd se aprind luminile în Haogan, Liui-Van-pin și ceilalți mineri pleacă să se plimbe prin parcurile verzi, se duc la club, la teatru, ori, în locuințele noi și albe, se joacă cu copiii lor fericiți și zburdalnici. E viața obișnuită a unui miner chinez...

FLOAREA din DEȘERT

E o floare neprețuită și numele ei e „Prietenie". Ascultați-i povestea:

Era prin luna martie a anului trecut, în regiunea Cințaovan, din deșertul Gobi. Pornise un vînt primăvăratic și pe coastele muntelui Cilien se topea încet, zăpada. Cîțiva oameni sosiți, se vede, de departe, priveau uimiți măreția naturii, împărtășindu-și între ei emoțiile. Ar fi fost interesant să-i asculți, fiindcă vorbeau... romînește! Vă mirați? Explicația e simplă: oamenii aceștia erau ingineri și tehnicieni petroliști din R.P.R. Străbătuseră mii de kilometri ca să facă aici, în inima deșertului, schimb de experiență cu tovarășii chinezi. Petroliștii chinezi și romîni și-au strîns mîinile, și-au zîmbit din toată inima și au pornit la treabă.

...Vara, în deșertul Gobi e arșiță mare și iarna sînt viscole nemiloase. Chinezii și romînii le-au înfruntat cu curaj, împreună, trudind fără răgaz să smulgă „aurul negru" din pămîntul deșertului, care, deși neroditor, poartă în adîncurile lui bogății uriașe. Au fost luni de muncă încordată, de încercări aspre uneori, de luptă cu natura, cu straturile tari ale solului. Dar prietenia cea mai trainică atunci se naște: cînd muncești și lupți umăr la umăr... Petroliștii romîni și chinezi parcă se cunoșteau de cînd lumea. Prietenia lor se călise ca oțelul cel mai bun. Nu o dată, renunțînd la odihnă, petroliștii au rămas zeci de ceasuri pe șantier, ca să biruie greutățile ce se ivesc cîteodată în treaba aceasta complicată, care e forarea sondelor.

Tovarășul Moise Costel, inginerul șef al echipei romîne, le destăinuia cu drag tinerilor petroliști chinezi cunoștințele sale despre forarea sondelor la mare adîncime. Romînii învățau la rîndu-le din dîrzenia, calmul și iscusința chinezilor. Seara, după muncă, își povesteau unii altora. Chinezii povesteau despre țara lor întinsă și bogată, despre poporul de 600 de milioane, care, după veacuri lungi de robie, și-a scuturat jugul și își durează o altă viață, bună, liberă. Romînii povesteau și ei despre îndepărtata lor patrie, despre oamenii ei, care au pornit pe același însorit drum.

Sonda de mare adîncime creștea văzînd cu ochii. Și într-o zi petrolul a țîșnit victorios din tainița lui. Romînii și chinezii s-au îmbrățișat...

Sonda aceasta care se înalță mîndră în miezul deșertului și care a fost botezată „Prietenie" e floarea despre care vă spusesem. Minunată floare, întruchipînd frăția dintre două popoare atît de depărtate...

Tinerele chinezoaice de la gospodăria colectivă „Scînteia" învață să conducă tractorul (foto 1).

„Iată, acesta e drumul de la Pekin la Moscova"... Cele două școlărițe își pregătesc lecția de geografie. (foto 2).

Combinatul Metalurgic Anșan, reconstruit în anii puterii populare, este o mîndrie a poporului chinez. El va produce anual milioane de tone de oțel și fontă. (foto 3).

OAMENI ÎNDÎRJIȚI

Fluviul Huanhe, lung de 4800 km. era numit cîndva „nenorocirea Chinei". S-ar părea ciudat numele acesta, fiindcă Huanhe, la prima vedere, e un fluviu domol și pașnic. Dar dacă afli că, în 4000 de ani, Huanhe și-a schimbat de 7 ori albia și s-a revărsat de peste 1600 de ori, te dumirești îndată de ce i se spunea așa... Și Huanhe, și alte fluvii din China, rupeau aproape an de an zăgazurile șubrede, pustiind cu furie ogoarele, satele și orașele din preajmă. In 1931, de pildă, inundațiile au cuprins o suprafață de 318.000 km², iar marile orașe Nankin și Uhan au stat 4 luni sub apă. Stăpînirea nu făcea nimic pentru a stăvili năvala apelor. Sute de mii de oameni se uitau neputincioși cum le pier în valuri gospodăriile sărace, iar mai apoi piereau și ei de foame...

Curînd însă, toate acestea nu vor mai fi decît o amintire întunecată. Guvernul Popular Central al Chinei a chemat poporul la bătălia cu apele. In iunie 1953, cînd s-a ivit din nou primejdia inundațiilor, o armată de 10.000.000 de oameni; muncitori, ostași, țărani, elevi și studenți, au răspuns la chemarea guvernului. Zi și noapte, cu eroism simplu, armata aceasta a dus lupta cu natura dezlănțuită. Cîte lucruri minunate nu s-ar putea povesti despre ei... In județul Vanțzian, valurile uriașe au spart barajul, în cîteva locuri. Peste 1000 de oameni s-au aruncat în fluviu cu cîte o rogojină de trestie în mîini și au făcut un zid viu de apărare împotriva apelor. Gu Pu, secretarul de partid al județului Tunlin, împreună cu alți comuniști, au astupat cu trupurile lor spărturile din zăgaz... Spre malurile fluviilor se îndreaptă neîncetat trenuri lungi cu ciment, cu cărămizi, cu piatră, cu pompe hidraulice. S-au construit pînă acum sute de milioane metri cubi de îndiguiri. Uriașele lacuri de rezervă (din care cel mai mare, Foțzîlin, are 580.000.000 m.c.!) rețin apele umflate ale fluviilor. Odată cu barajele, se construiesc hidrocentrale gigantice ca cea de la Sitzîtan.

Poporul chinez luptă cu apele și le supune, făcîndu-le să-i slujească.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52